

Lublin, 30 lipca 2025 r.

dr hab. Tomasz Momot, prof. UMCS
Uniwersytet Marii Curie - Skłodowskiej w Lublinie
Wydział Artystyczny
Instytut Muzyki

Recenzja rozprawy doktorskiej

w postępowaniu doktorskim w dziedzinie sztuki,

w dyscyplinie artystycznej: sztuki muzyczne

Pani mgr Katarzyny Goleckiej

sporządzona w związku z postępowaniem doktorskim w trybie eksternistycznym wszczętym w dniu 15 maja 2025 r. wnioskiem o wyznaczenie promotora na mocy art. 189 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

Podstawa prawna recenzji:

Rada Dyscypliny Artystycznej 510.I.113(3)2025 w nawiązaniu do Uchwały Senatu Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku 76/2025 z dnia 30 czerwca 2025 r. oraz na podstawie art.190 ust.2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.) powierzyła piszącemu te słowa rolę recenzenta rozprawy doktorskiej w postępowaniu doktorskim Pani mgr Katarzyny Goleckiej.

Recenzja powstała na podstawie:

- pisma sporządzonego przez Przewodniczącego Rady Dyscypliny Artystycznej prof. dr hab. Przemysława Stanisławskiego;
- przesłanej dokumentacji, która zgodnie z art. 187 ust. 2 i 4 ustawy stanowi dzieło artystyczne opatrzone opisem w języku polskim i w języku angielskim.

Ocena przedstawionej do recenzji rozprawy doktorskiej i dzieła artystycznego

Rozprawa doktorska mgr. Katarzyny Goleckiej pt. „Emocjonalność w kompozycjach słowno – muzycznych jako środek interpretacji z wykorzystaniem technik wokalnych, w oparciu o płytę autorską pt. „Kontrasty” składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na nośniku cyfrowym oraz części opisowej przedstawionej do recenzji w dwóch wersjach językowych (polskiej i angielskiej). Promotorem rozprawy doktorskiej jest dr hab. Mariusz Klimek, prof. aMuz.

Dzieło artystyczne wskazane przez Doktorantkę składa się z 9 kompozycji wokально – instrumentalnych. Zbiór nagrany został według następującego porządku:

1. *Bezradność*, tekst i muzyka: Katarzyna Golecka
2. *Niemoc*, tekst i muzyka: Katarzyna Golecka
3. *Apatia*, tekst i muzyka: Katarzyna Golecka
4. *Przestrzeń* (improwizacja wokalna), muzyka: Katarzyna Golecka
5. *Niepewność*, tekst i muzyka: Katarzyna Golecka
6. *Nadzieja*, tekst i muzyka: Katarzyna Golecka
7. *Miłość*, tekst i muzyka: Katarzyna Golecka
8. *Akceptacja*, tekst i muzyka: Katarzyna Golecka
9. *Oddech* (improwizacja wokalna), muzyka: Katarzyna Golecka

Wykonawcą dzieła jest *Katarzyna Golecka Quintet*: wszystkie solowe partie wykonała Doktorantka. Dodatkowym atutem jest fakt, iż wokalistka skomponowała muzykę do utworów i jest jednocześnie autorką 7 tekstów (pozostałe dwa są wykonane jako improwizacja wokalna techniką scat) jest bez wątpienia dowodem na to, iż mamy do czynienia z wielowymiarową artystką. Na ogólny odbiór dzieła artystycznego istotny wpływ miał dobór instrumentalistów akompaniujących: Aleksander Narkun (fortepian), Jan Sacharczuk (gitara elektryczna), Bartłomiej Brózda (kontrabas/ gitara basowa), Jędrzej Szmelter (perkusja/instrumenty perkusyjne). Gościnnie zaprezentował swoją grę na akordeonie Wojciech Ulanowski. Materiał zarejestrowano w studio nagrań Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, a za realizację nagrania odpowiedzialność przejął Piotr Rodak. Stylistyka albumu oscyluje wokół muzyki pop z jazzowymi elementami.

W ocenie dzieła artystycznego coraz częściej podkreśla się wartość jego autentyczności emocjonalnej. Doktorantka przedstawiła twórczość, która wydaje się szczerą, osobistą i przeżyta. Tym samym zyskuje większe uznanie wśród odbiorców. Sens nie tkwi wyłącznie w strukturze ujawnienia emocji, ale w sposobie ich

przedstawienia – subtelności, zniuansowaniu, głębi, które można dostrzec wsłuchując się w prezentację wokalne Doktorantki. Zaprezentowane dzieło artystyczne to zbiór autorskich utworów, który staje się przestrzenią dialogu, w której za pomocą języka, metafory, rytmu czy obrazu Doktorantka konstruowała emocjonalną nić porozumienia. Zgodnie z koncepcją teorii afektywnej recepcji, emocje wyrażone w tekście mogą prowokować u odbiorcy reakcje empatyczne, rezonujące z jego osobistymi przeżyciami, co skutkuje głębszym zaangażowaniem w odbiór dzieła. Dzięki znakomitej swobodzie, poruszaniu się po różnych stylach, wykorzystaniu metod śpiewu i technik wokalnych, dobrze brzmiącym głosem, jednolitym w całej swojej skali Doktorantka przedstawia dzieło artystyczne nie jako zamkniętą strukturę znaczeń, lecz jako żywy organizm – dynamiczną relację emocjonalną.

W świecie jazzu i muzyki rozrywkowej, gdzie emocja spotyka się z techniką, coraz trudniej o głos, który potrafi jednocześnie zaskoczyć świeżością i wzruszyć autentycznością. Pani mgr Katarzyna Golecka udowadnia jednak, że muzyka wciąż potrafi być żywa, osobista i głęboko poruszająca. Już od pierwszych dźwięków słysząc, że mamy do czynienia z artystką o wyjątkowej wrażliwości muzycznej. Jej głos jest elastyczny – raz aksamitnie miękki, innym razem pełen ognistej ekspresji. Doktorantka bawi się frazą, swobodnie porusza się po skomplikowanych liniach melodycznych, a jej improwizacje są pełne smaku i wyczucia.

Na szczególną uwagę zasługuje umiejętność interpretacji tekstu – każdy utwór staje się opowieścią, a emocje są podane w sposób nienachalny, ale wyrazisty. Niezależnie od tego, jak kierowana jest linia melodyczna, fraza czy harmonia, Doktorantka potrafi nadać im osobisty charakter, bez powtarzalności, schematów, a wręcz popadania w banał. Towarzyszący jej zespół instrumentalny stanowi idealne tło – czuły na niuanse, nieprzesadnie dominujący, ale w pełni zaangażowany w tworzenie spójnego, jazzowego świata. Doktorantka podąża ścieżką subtelności, wyrafinowania i głębokiej muzykalności. Jej dzieło artystyczne jest dowodem na to, że siła nie zawsze tkwi w głośnych akcentach, lecz często w ciszy między dźwiękami i w precyzyjnie dobranych harmoniach.

Kompozycje prezentowane przez mgr. Katarzynę Golecką urzekają delikatnością i starannością formy. Nie ma tu miejsca na przypadek – każda fraza, każda modulacja ma swoje uzasadnienie. Harmoniczne i aranżacyjne rozwiązania zaskakują świeżością i inteligencją, a jednocześnie pozostają organiczne i naturalne. Szczególne wrażenie robi sposób, w jaki wokalistka traktuje harmonię – śmiało sięga po rozwiązania typowe dla nie stroni od współczesnych, gęstszych współbrzmień, ale nigdy nie przekracza granicy pretensjonalności. Jej głos swobodnie porusza się po złożonych strukturach akordowych, z lekkością prowadząc słuchacza przez bogaty świat emocji. To, co również zachwycą, to subtelność wykonawcza. Doktorantka nie narzuca się – jej interpretacje są pełne powietrza, przestrzeni i elegancji. Śpiewa z ogromną świadomością, kiedy należy się cofnąć, a kiedy pozwolić dźwiękowi wybrzmieć pełnią. Taki rodzaj muzycznej dojrzałości spotyka się dziś rzadko.

Rozprawa doktorska mgr. Katarzyny Goleckiej zbudowana jest ze wstępu, dwóch rozdziałów, w tym obszernie przemyślanych i logicznie zaplanowanych poszczególnych części, zakończenia, dyskografii, załączników i aneksu. Zaprezentowana praca charakteryzuje się wysoką estetyką, kulturą i precyzją wypowiedzi w doborze słownictwa. Od strony edytorskiej (pomimo nielicznych błędów) praca napisana jest bardzo starannie.

Dysertacja stanowi próbę analizy metod wokalnych, elementów techniki wokalne oraz wykorzystania ich w wyrażaniu emocji poprzez śpiew. Autorka pracy we wstępie wprowadza czytelnika w kontekst tematu i nakreśla swój cel: „*przekazanie emocji i treści za pomocą dźwięków*”.

Doktorantka w pierwszym rozdziale skrupulatnie prezentuje wybrane metody śpiewu zastosowane w dziele artystycznym pt. „Kontrasty”, następnie ukazuje różnice i cechy wspólne wybranych elementów emisji głosu. Płynnie przechodzi do przedstawienia kluczowych informacji dotyczących improwizacji jazzowej, techniki scat oraz metody Speech Level Singing. Obszerny pierwszy rozdział nakreśla nam meritum poruszanych przez Doktorantkę zagadnień technicznych i warsztatowych.

Drugi rozdział to skupienie uwagi na dziele artystycznym pt. „Kontrasty”. Autorka przedstawia nam „*konceptje rozwoju emocjonalnego w dosłownej i ukrytej interpretacji utworów*”. Zaznacza cztery najważniejsze dla niej aspekty, wedle których dzieło powstało, zostało wykonane i zarejestrowane, a dalszą jego częścią jest interpretacja odbiorcy. Sztuka od zarania dziejów była nierozzerwalnie związana z emocjami – zarówno tymi wyrażanymi przez twórców, jak i odczuwanymi przez odbiorców. W muzyce emocje nie tylko pełnią funkcję ekspresyjną, lecz także organizują strukturę dzieła, nadają mu sens oraz umożliwiają odbiorcy głębsze wejście w świat przedstawiony. Kolejność autorskich kompozycji nie jest przypadkowa. Doktorantka poprzez emocje, które są jednocześnie tytułami poszczególnych autorskich kompozycji narzuca nam w pewien sposób odbiór dzieła poprzez wyznaczenie kierunku interpretacji. Emocje wpływają nie tylko na treść, ale i na formę dzieła. W tekstach można to zaobserwować chociażby w dynamice rytmicznej, doborze środków stylistycznych, czy napięciach między wersami i stroficzną organizacją.

Dzieło artystyczne pt. „Kontrasty” zawiera różne kompozycje, w których raz emocjonalność jest konstytutywna dla struktury utworu – obrazy są urywane, jakby poddane wewnętrznemu rozedrganiu, a raz emocje przyjmują bardziej wyważoną, refleksyjną formę, skrywając głębię wzruszeń pod powierzchnią niekiedy chłodnej analizy. Zmienność tempa, tonacji czy instrumentacja zarejestrowanych autorskich kompozycji odzwierciedla wewnętrzne stany emocjonalne Doktorantki. Emocje nie są więc jedynie „tematem” dzieła – są jego strukturą, sposobem formowania języka czy harmonii. Emocjonalność tych kompozycji zwiększa również ich siłę oddziaływania. Teksty nacechowane silnymi przeżyciami – bezradnością, tęsknotą, niepewnością – są dłużej pamiętane i chętniej powracają w odbiorze. To efekt psychologicznego mechanizmu afektywnego kodowania, zgodnie z którym emocje wzmacniają proces

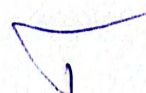
zapamiętywania treści. Mamy także przykład emocjonalności bez sensu stricte tekstu słownego do interpretacji (utwory *Niepewność* oraz *Oddech* – improwizacja wokalna). Mogłoby się wydawać, że ten moment poddaje pod wątpliwość założenie tematu rozprawy doktorskiej. Jednak nie bardziej mylnego. Sama Autorka zwraca uwagę na fakt, iż pozostawia słuchaczowi – odbiorcy przestrzeń do samodzielnej interpretacji, bez ingerencji twórcy w warstwę emocjonalności, określoną konkretnym znaczeniem słowa. W tych kompozycjach ważna jest intencja, przekaz czułości i prawda, który płynie z duszy i serca Doktorantki. Emocje w autorskich utworach zaprezentowanych przez mgr. Katarzynę Golecką i towarzyszących jej instrumentalistów pełnią funkcję fundamentalną – są nie tylko nośnikiem treści, ale także organizują formę, wpływają na percepcję odbiorcy i współtworzą wartość dzieła.

Dzieło artystyczne pt. „Kontrasty” to przykład przemyślanej współpracy, w której każdy element ma swoje miejsce, a całość tworzy spójną, głęboko nastrojową przestrzeń muzyczną. To muzyka, która nie tylko „płynie, ale oddycha – właśnie dzięki znakomitej instrumentacji i aranżacji poszczególnych kompozycji. Już od pierwszych taktów słychać ogromną wrażliwość na strukturę i przestrzeń. Zespół nie wypełnia brzmienia nadmiarem – zamiast tego, buduje subtelny scenografię dźwiękową, w której wokalistka może się swobodnie rozwijać. Każdy instrument – od fortepianu, przez kontrabas/gitarę basową, gitarę elektryczną, po perkusję/instrumenty perkusyjne – ma ściśle określoną rolę i barwę, ale nigdy nie dominuje. To gra pełna wyczucia i wzajemnego słuchania. Aranżacje są przemyślane, przestrzenne, bogate w detale, inteligentne i otwarte – często operują ciszą, przestrzenią, niuansami dynamicznymi. Instrumentacja nie służy tu wyłącznie ilustracji melodii, ale wspólnie z głosem współtworzy narrację utworów. Partie instrumentalne są oszczędne, ale niezwykle znaczące – każdy dźwięk ma swoje uzasadnienie. Głos traktowany jest nie tylko jako solowy popis, ale także jako jeden z instrumentów – integralny element zespołu. Dzięki temu utwory zyskują kameralny, niemal intymny charakter.

Analiza roli emocji i interpretacji w dziele muzycznym pozwala nie tylko lepiej zrozumieć intencje Doktorantki, ale także uświadamia, jak głęboko zakorzenione są one w naszym sposobie przeżywania i interpretowania świata. Sztuka, która nie porusza emocjonalnie, może być poprawna formalnie, ale rzadko staje się naprawdę wielką. To właśnie emocje czynią ją ludzką – a przez to niepowtarzalną.

Konkluzja:

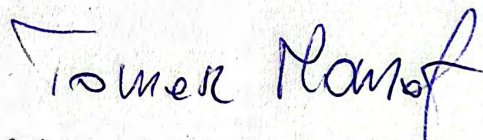
Rozprawa doktorska mgr. Katarzyny Goleckiej pt. „Emocjonalność w kompozycjach słowno – muzycznych jako środek interpretacji z wykorzystaniem technik wokalnych, w oparciu o płytę autorską pt. „Kontrasty” w pełni realizuje założony cel, zarówno pod względem merytorycznym, artystycznym, jak i formalnym. Pani mgr. Katarzyna Golecka potwierdziła, że jest świadomym i doświadczonym twórcą, wręcz inspiratorem, znakomitą wokalistką i przede wszystkim wrażliwym człowiekiem. Intencjonalnie wykorzystuje środki wyrazu, aby

oddać istotę zagadnienia, a jej interpretacja tematu jest spójna, przemyślana i oryginalna. Dzieło artystyczne nie tylko odpowiada na postawione założenia zawarte w dysertacji, lecz także wzbogaca ją o indywidualną perspektywę twórczą.

Rozprawa oraz dzieło artystyczne stanowią znaczący wkład w rozwój dyscypliny artystycznej ze szczególnym uwzględnieniem wokalistyki jazzowej i spełniają wymogi określone w art. 189 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

Pracę doktorską mgr. Katarzyny Góleckiej oceniam pozytywnie i przyjmuję.

dr hab. Tomasz Momot, prof. UMCS